

pkt. 3.6.3 foreslår, at de advokater, der skal fungere som retsmæglere, fordeles regionalt på landsretskreds-niveau, vil det efter rådets opfattelse være mest hensigtsmæssigt, hvis det overlades til landsretterne at føre regnskab over tildelingen af retsmæglingssager til de pågældende advokater. Retsplejerådet forudsætter i den forbindelse, at byretterne (og Sø- og Handelsretten) i forbindelse med udpegningen af en retsmægler til den konkrete sag, retter henvendelse til den pågældende landsret, når der ønskes en advokat udpeget som retsmægler, således at landsretten i givet fald kan oplyse, hvilken advokatmægler der »står for tur«, og efterfølgende notere sig, hvilken advokat byretten udpeger som retsmægler.

Der henvises til betænkningen side 143-154.

3.6.8. Justitsministeriet er enig i Retsplejerådets synspunkter og forslag, og lovforslaget er i det væsentligste udformet i overensstemmelse hermed, idet Justitsministeriet dog foreslår, at udpegningen af en advokatmægler til en konkret sag skal ske under hensyn til, om advokatmægleren har kontor i den pågældende retskreds, jf. nærmere nedenfor.

Med hensyn til spørgsmålet om, hvem der bør kunne retsmægle, er der i forbindelse med høringen over betænkningen både udtrykt opbakning til og kritik af, at både domstolsjurister og advokater skal kunne fungere som retsmæglere. Kritikken af, at domstolsjurister skal kunne udføre mægling, svarer i det væsentlige til den, der er refereret i Retsplejerådets betænkning, og som der er redegjort nærmere for ovenfor under pkt. 3.6.2. Endvidere er det anført, at mægling ved domstolene ikke vil harmonere med udviklingen inden for EU.

Justitsministeriet er som nævnt enig i Retsplejerådets synspunkter på dette punkt. Det er væsentligt at være opmærksom på, at muligheden for retsmægling naturligvis ikke hindrer en fortsat udbredelse af mægling (mediation) uden for domstolsregi.

Endelig finder Justitsministeriet ikke, at udviklingen inden for EU taler imod, at mægling foregår ved domstolene. Der kan i den forbindelse henvises til direktivforslaget om visse aspekter af mægling på det civil- og handelsretlige område, hvorefter »mægling« også omfatter mægling, der ledes af en dommer, som ikke er ansvarlig for en retssag om den pågældende tvist, jf. pkt. 2.5.3. ovenfor.

I forbindelse med høringen over betænkningen har det endvidere været anført, at også andre faggrupper end domstolsjurister og advokater bør kunne udpeges som retsmæglere. Det er i den forbindelse bl.a. blevet anført, at det bør være mæglingsuddannelse og kom-

petencer inden for mægling, der er afgørende for, hvem der kan fungere som retsmægler, og ikke oprindelig uddannelse eller nuværende hovedhverv.

Justitsministeriet er imidlertid enig med Retsplejerådet i, at der ved retsmægling – dvs. mægling som foregår i domstolsregi – bør gælde bl.a. den retssikkerhedsgaranti, at retsmægleren er forpligtet til at gribe ind og i sidste ende afslutte retsmæglingen, hvis parternes løsningsforslag vil indebære strafbare forhold, eller er i strid med præceptiv lovgivning (dvs. lovgivning som ikke kan fraviges ved aftale), jf. nærmere nedenfor under pkt. 3.7.1. Derfor er det nødvendigt, at retsmægleren har juridiske kundskaber og erfaring med behandling af retssager.

Som det også påpeges af Retsplejerådet er der intet til hinder for, at parterne - hvis de ønsker mægling foretaget af andre faggrupper - kan vælge personer fra disse faggrupper til at forestå en udenretlig mægling. Dette kan ske, såvel før sagen anlægges som under sagens behandling ved domstolene, hvor parterne kan anmode dommeren om at udsætte sagens behandling, mens de søger udenretlig mægling.

Det har i forbindelse med høringen over betænkningen endvidere været anført, at det bør sikres yderligere, at retsmæglerne har de fornødne kvalifikationer, ved at de ikke udpeges blot på baggrund af en gennemført uddannelse, men i stedet gennemgår en egentlig antagelsesprocedure f.eks. i form af en eksamen.

Efter forslaget vil det ikke være tilstrækkeligt for at blive antaget som retsmægler, at den pågældende har gennemført et relevant uddannelsesforløb i mægling, men den pågældende skal også i øvrigt skønnes egnet til at fungere som retsmægler. Evalueringen af forsøgsordningen synes ikke at give grundlag for at antage, at der er behov for at etablere en egentlig eksamensordning. Justitsministeriet er derfor enig med Retsplejerådet i, at det er forsvarligt og hensigtsmæssigt, at det overlades til henholdsvis den enkelte retspræsident og Domstolsstyrelsen at foretage en konkret egnehedsvurdering af de potentielle retsmæglere.

Justitsministeriet er endvidere enig med Retsplejerådet i, at der ikke bør stilles krav om, at der i hver retskreds skal antages én eller flere advokatmæglere, men derimod bør tilstræbes en vis regional fordeling inden for landsretskredsene. Ved at lave en sådan regional fordeling skabes der mulighed for et større ansøgerfelt end ved et kriterium om, at en advokatmægler alene skal være tilknyttet en bestemt retskreds, og eventuelle inhabilitetsproblemer vil nemmere kunne undgås. Efter Justitsministeriets opfattelse bør der ved antagelsen af advokatmæglere dog tilstræbes en vis